32001R1051

1.6.2001 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 148/3

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1051/2001
z dnia 22 maja 2001 r.
w sprawie pomocy produkcyjnej dla bawełny

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając protokół 4 w sprawie bawełny ([1]), załączony do Aktu Przystąpienia Grecji, w szczególności jego ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji ([2]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([3]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Badanie funkcjonowania programu pomocowego przewidzianego w protokole 4 ust. 11, załączonego do Aktu Przystąpienia Grecji ujawnia potrzebę utrzymania istniejących ustaleń dotyczących bawełny, lecz z pewnymi zmianami.

(2) Środki odnoszące się do bawełny są ustanowione w protokole 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1554/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiającym ogólne zasady systemu pomocy w odniesieniu do bawełny oraz uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 2169/81 ([5]) i w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1964/87 z dnia 2 lipca 1987 r. dostosowującym system pomocy w odniesieniu do bawełny wprowadzony protokołem 4 załączonym do Aktu Przystąpienia Grecji ([6]). Ustalenia przewidziane w protokole 4 powinny być utrzymane, w szczególności możliwość dostosowywania systemu przez Radę, a wszystkie środki wykonawcze potrzebne do przyznania pomocy powinny być zgromadzone w jednym rozporządzeniu Rady w celu uproszczenia istniejącej sytuacji.

(3) Protokół 4 ust. 6 stanowi, że należy przyjąć konieczne środki w celu stosowania systemu pomocy w odniesieniu do bawełny. Płatność produkcyjna, przewidziana w protokole 4 ust. 3, opiera się obecnie w ramach gwarantowanych ilości krajowych na systemie, który zapewnia producentom cenę minimalną oraz, za pośrednictwem pomocy wypłacanych przedsiębiorstwom odziarniającym, pokrywa różnicę między ceną orientacyjną a ceną na rynku światowym. W świetle dotychczasowego doświadczenia należy utrzymać podstawy systemu i jego różnorodne elementy.

(4) Cena orientacyjna, cena minimalna należna producentom oraz gwarantowane ilości krajowe powinny być ustalone na poziomie utrzymującym równowagę osiągniętą między zbiorami oraz umożliwiającym podmiotom gospodarczym prowadzenie programów średnioterminowej produkcji i przetwarzania.

(5) Należy utrzymać w mocy przepisy określające cenę bawełny nieodziarnionej na rynku światowym. Cenę tę można ustalić na podstawie stosunku między ceną bawełny odziarnionej a ceną ustaloną dla bawełny nieodziarnionej. Przy ustalaniu ceny bawełny odziarnionej należy uwzględnić oferty cen na rynku światowym oraz notowania na tych giełdach, które mają znaczenie dla handlu międzynarodowego.

(6) Należy utrzymać obecny mechanizm, zgodnie z którym przekroczenie pewnej ilości produkcji wiąże się z proporcjonalnym zmniejszeniem ceny orientacyjnej w Państwie Członkowskim odpowiedzialnym za przekroczenie, w celu zapewnienia uczciwego stosowania kar. Niemniej obniżka ceny orientacyjnej może być ograniczona z zastrzeżeniem nieprzekroczenia pewnego poziomu wydatków, uwzględniając w szczególności średnią światową cenę rynkową. Skutki mechanizmu gwarantowanych ilości krajowych muszą być stosowane zarówno do ceny minimalnej, jak i do pomocy.

(7) Obecnie obowiązująca obniżka procentowa ceny orientacyjnej, równa połowie przekroczenia gwarantowanej ilości krajowej, w pewnych okolicznościach może zagrozić dyscyplinie budżetowej. Procent ten powinien być zatem zwiększany od określonego poziomu progowego produkcji.

(8) W celu zapewnienia zrównoważenia systemu płatność produkcyjna powinna być odtąd w całości wypłacana beneficjentom, z zastrzeżeniem różnych obniżek przewidzianych w przepisach wspólnotowych. Przy obecnym stanie struktur produkcyjnych pomoc musi być przyznana przedsiębiorstwom odziarniającym, płacącym cenę co najmniej równą cenie minimalnej i zaliczkę tej ceny oraz akceptującym określone warunki dotyczące kontroli ilości kwalifikujących się do pomocy.

([1]) Dz.U. L 291 z 19.11.1979, str. 174. Protokół ostatnio zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 1050/2001 (Dz.U. L 291 z 19.11.1979, str. 1).
([2]) Projekt z dnia 13 grudnia 1999 r. (dotychczas nieopublikowany w Dzienniku Urzędowym).
([3]) Opinia wydana dnia 15 lutego 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([4]) Dz.U. C 140 z 18.5.2000, str. 33.
([5]) Dz.U. L 148 z 30.6.1995, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1419/98 (Dz.U. L 190 z 4.7.1998, str. 4).
([6]) Dz.U. L 184 z 30.6.1995, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1553/95 (Dz.U. L 148 z 30.6.1995, str. 45).

(9) Kwota pomocy jest różna, w zależności od ceny na rynku światowym i od potrzeb odnoszących się do ilości bawełny kwalifikującej się do pomocy, zależnych od okresu, w którym wniosek o pomoc jest składany. Obecny system umożliwia przedsiębiorstwom odziarniającym ustalanie w swoich wnioskach o pomoc takiej kwoty, w szczególności na podstawie daty zawarcia umów sprzedaży bawełny odziarnionej, znajdującej się w ich posiadaniu. W celu dalszego ułatwiania sprzedaży bawełny odziarnionej na rynku światowym zaleca się w przyszłości umożliwienie zawierania umów przed okresem zbiorów, a zatem przedłużenie okresu, w jakim mogą być składane wnioski o pomoc.

(10) Nie wydaje się wskazane regulowanie stosunków umownych między producentami a przedsiębiorstwami odziarniającymi na poziomie wspólnotowym. Należy utrzymać oraz wyrazić w bardziej szczegółowy sposób obecnie obowiązującą zasadę wspólnej zgody między umawiającymi się stronami.

(11) Kwota przyznawanej pomocy nie może być ujawniona do chwili określenia rzeczywistej produkcji w każdym Państwie Członkowskim. Aby skompensować negatywne skutki przedterminowej płatności pomocy, należy nadal wprowadzać przepisy umożliwiające wypłacenie części pomocy w formie zaliczki.

(12) Państwo Członkowskie będące producentem musi ustanowić mechanizmy kontrolne, konieczne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu pomocowego, z wykorzystaniem – w odpowiednich przypadkach – zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiającym zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych programów pomocowych Wspólnoty ([1]).

(13) Uprawa bawełny w regionach nieodpowiednich do tego celu wywołuje prawdopodobnie negatywne skutki dla środowiska, jak również dla gospodarki rolnej tych regionów, w których zbiory bawełny są znaczne. Aby uwzględnić kryteria środowiskowe, Państwa Członkowskie powinny określić i przyjąć takie środki ochrony środowiska, jakie uznają za właściwe do uregulowania wykorzystywania użytków rolnych do produkcji bawełny. W przyszłości Państwa Członkowskie muszą wprowadzić środki ograniczające zbiory w ramach kryteriów środowiskowych i przypomnieć producentom o potrzebie przestrzegania obowiązującego prawodawstwa. Dwa Państwa Członkowskie będące głównymi producentami bawełny powinny sporządzić sprawozdanie na temat wpływu krajowych środków ochrony środowiska na sektor bawełny w momencie umożliwiającym dokonanie oceny.

(14) W celu ułatwienia wprowadzenia systemu pomocowego i właściwego nim zarządzania, powinny zostać przyjęte przepisy w zakresie procedury ustanawiającej ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach komitetu zarządzającego. Do tego celu należy wykorzystać Komitet Zarządzający ds. Włókien Naturalnych przewidziany w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1673/2000 z dnia 27 lipca 2000 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków lnu i konopi uprawianych na włókno ([2]).

(15) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([3]).

(16) W celu zapewnienia zależności wspólnotowych wydatków związanych ze stosowaniem środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu od przepisów finansowych i walutowych oraz właściwych procedur, a także z uwagi na szczególnie rolniczy charakter bawełny nieodziarnionej, w obszarze tym powinno być stosowane rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ([4]) i rozporządzenie Rady (WE) nr 2799/98 z dnia 15 grudnia 1998 r. ustanawiające agromonetarne ustalenia dotyczące euro ([5]).

(17) Zmiany do systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu powinny być wprowadzone w możliwie sprawny sposób, dlatego też wymagane może być zastosowanie środków przejściowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe środki potrzebne do przyznania płatności produkcyjnej przewidzianej w protokole 4 ust. 3 załączonego do Aktu Przystąpienia Grecji.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „bawełna nieodziarniona" oznacza owoc rośliny bawełny (*Gossypium*), który osiągnął dojrzałość i został zebrany oraz który zawiera fragmenty strąków i liści, a także substancji glebowych;

b) „bawełna odziarniona" oznacza włókna bawełny (inne niż puch bawełniany i odpady), niezgrzeblone ani nieczesane, z których zostały usunięte nasiona oraz większość fragmentów strąków i liści, a także substancji glebowych.

3. Rok gospodarczy trwa od dnia 1 września do dnia 31 sierpnia.

Artykuł 2

1. Kwota płatności produkcyjnej na bawełnę nieodziarnioną jest ustalana przez Komisję na podstawie różnicy między:

— ceną orientacyjną ustaloną dla bawełny nieodziarnionej zgodnie z art. 3 ust. 1 i art. 7, a

— ceną na rynku światowym ustaloną zgodnie z art. 4.

([1]) Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 1).
([2]) Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 16.
([3]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.
([4]) Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.
([5]) Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 1.

2. Pomoc przyznawana jest na bawełnę nieodziarnioną zakupioną po cenie przynajmniej równej cenie minimalnej ustalonej zgodnie z art. 3 ust. 2 i art. 9.

ROZDZIAŁ II

MECHANIZM CENOWY

Artykuł 3

1. Cenę orientacyjną ustala się na 106,30 EUR/100 kg bawełny nieodziarnionej.

Cena ta odnosi się do bawełny:

— posiadającej solidną i dobrą jakość handlową,

— o zawartości wilgotności równej 10 % i zawartości zanieczyszczeń równej 3 %,

— o właściwościach niezbędnych do wyprodukowania, po odziarnieniu, 32 % włókien klasy 5 (biały półprodukt) o 28 mm długości (1–3/32).

2. Cenę minimalną ustala się na 100,99 EUR/100 kg bawełny nieodziarnionej za wyselekcjonowaną jakościowo bawełnę o cenie orientacyjnej loko gospodarstwo.

Artykuł 4

1. Cena bawełny nieodziarnionej na rynku światowym jest ustalana przy uwzględnieniu historycznych związków między ceną bawełny odziarnionej na rynku światowym a wyliczoną ceną bawełny nieodziarnionej. Cena ta jest ustalana okresowo przez Komisję na podstawie ceny bawełny odziarnionej na rynku światowym określonej w art. 5.

2. Jeżeli cena bawełny nieodziarnionej na rynku światowym nie może być ustalona zgodnie z ust. 1, jest ona określana na podstawie ostatniej ustalonej ceny.

Artykuł 5

1. Cena bawełny odziarnionej na rynku światowym jest ustalana na podstawie klasy 5 (biały półprodukt) o długości włókna 28 mm (1–3/32), z uwzględnieniem ofert cenowych na rynku światowym oraz notowań na tych giełdach, które mają znaczenie dla handlu międzynarodowego. Cena ta jest ustalana na podstawie najbardziej korzystnych ofert i notowań spośród tych rzeczywistych cen rynkowych cif produktu dostarczonego do portu wspólnotowego, które są uznawane za reprezentatywne.

2. Jeżeli zarejestrowane oferty i notowania nie spełniają wymogów określonych w ust. 1, wprowadza się niezbędne korekty.

ROZDZIAŁ III

MECHANIZM STABILIZACJI

Artykuł 6

Wprowadza się gwarantowaną krajową ilość bawełny nieodziarnionej, która w każdym roku gospodarczym wynosi:

— 782 000 ton w odniesieniu do Grecji,

— 249 000 ton w odniesieniu do Hiszpanii,

— 1500 ton w odniesieniu do każdego spośród pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 7

1. Środki określone w niniejszym artykule stosuje się z zastrzeżeniem art. 8.

2. Jeżeli podczas roku gospodarczego suma rzeczywistej produkcji w Hiszpanii i Grecji przekracza 1 031 000 ton, wówczas cenę orientacyjną określoną w art. 3 ust. 1 w odniesieniu do tego roku gospodarczego zmniejsza się w każdym Państwie Członkowskim, w którym rzeczywista produkcja przekracza gwarantowaną ilość krajową.

3. Cena orientacyjna jest zmniejszana dla danego Państwa Członkowskiego o udział procentowy oparty na wskaźniku, o który została przekroczona gwarantowana ilość krajowa. Niemniej jeżeli rzeczywista produkcja w Hiszpanii albo Grecji jest niższa niż gwarantowana ilość krajowa, wówczas różnica między całkowitą rzeczywistą produkcją w obu Państwach Członkowskich a 1 031 000 tonami jest wyrażana jako wskaźnik gwarantowanej ilości krajowej, który został przekroczony, a cena orientacyjna jest zmniejszana na podstawie tego wskaźnika.

4. Obniżka ceny orientacyjnej jest równa 50 % wskaźnika przekroczenia określonego w ust. 3.

Jeżeli jednak suma rzeczywistej produkcji w Hiszpanii i Grecji, obniżona o 1 031 000 ton, jest wyższa niż 469 000 ton, wówczas obniżka ceny orientacyjnej o 50 % jest zwiększana o 2 pkt procentowe:

— w przypadku Grecji dla każdej partii 15 170 ton w całości lub jej części, której produkcja przekracza gwarantowaną ilość krajową powiększoną o 356 000 ton,

— w przypadku Hiszpanii dla każdej partii 4830 ton w całości lub jej części, której produkcja przekracza gwarantowaną ilość krajową, powiększoną o 113 000 ton.

Artykuł 8

Jeżeli podczas roku gospodarczego:

— był stosowany art. 7,

— średnia ważona cena na rynku światowym, przyjęta w celu ustalenia kwoty pomocy, jest większa od 30,20 EUR/20 kg, oraz

— całkowite wydatki budżetowe na system pomocowy są mniejsze niż 770 milionów EUR,

reszta pozostała z budżetu określonego w tiret trzecie, jest wykorzystywana do zwiększenia pomocy dla każdego Państwa Członkowskiego, w którym rzeczywista produkcja przekracza gwarantowaną dla niego ilość krajową.

Niemniej kwota pomocy, powiększana zgodnie z akapitem pierwszym, nie może przekroczyć:

— albo kwoty pomocy obliczonej bez zastosowania art. 7,

— albo kwoty pomocy obliczonej po zastosowaniu art. 7 w odniesieniu do 1 120 000 ton bawełny nieodziarnionej podzielonej na gwarantowaną ilość krajową w wysokości 270 000 ton dla Hiszpanii oraz 850 000 ton dla Grecji.

Artykuł 9

Cenę minimalną określoną w art. 3 ust. 2 zmniejsza się o taką samą kwotę jak cenę orientacyjną zgodnie z art. 7.

ROZDZIAŁ IV

BENEFICJENCI POMOCY

Artykuł 10

Pomoc jest wypłacana w całości beneficjentom określonym w art. 11 i 12, którzy złożyli wniosek.

Artykuł 11

W celu otrzymania pomocy przedsiębiorstwa odziarniające bawełnę inne niż przedsiębiorstwa określone w art. 12 muszą:

a) złożyć podpisaną umowę określającą w szczególności płatność co najmniej równą cenie minimalnej jako zapłatę dla producenta i zawierającą klauzulę, która stwierdza, że:
   — w przypadku stosowania art. 7 uzgodniona cena będzie dostosowana na skutek wpływu stosowania tego artykułu na pomoc,
   — jeżeli jakość dostarczonej bawełny różni się od jakości określonej w art. 3 ust. 2, to cena uzgodniona będzie dostosowana na mocy wspólnej zgody między umawiającymi się stronami, proporcjonalnie do wpływu różnicy jakości na cenę odziarnionego produktu w odniesieniu do ceny określonej w art. 5;

b) zapłacić zaliczkę na poczet ceny minimalnej w wysokości ustalanej za wspólną zgodą między umawiającymi się stronami, z zastrzeżeniem warunków podanych poniżej;

c) prowadzić ewidencję zapasów bawełny odziarnionej i nieodziarnionej, spełniającą wymogi, które zostaną ustanowione, oraz dostarczyć inne dokumenty niezbędne do sprawdzenia uprawnień do pomocy;

d) przekazać dowód, że dostarczona w ramach umowy bawełna jest przedmiotem deklaracji dotyczącej obsianego obszaru, określonej w art. 16 ust. 2.

Artykuł 12

1. W celu otrzymania pomocy przedsiębiorstwa odziarniające bawełnę, które odziarniają ją w imieniu indywidualnych producentów lub grup producentów spełniających kryteria ustanowione w protokole 4 ust. 4, muszą:

a) złożyć oświadczenie, zatwierdzone przez producenta lub grupę producentów, podając szczegóły warunków, na jakich przeprowadzane jest odziarnianie, oraz określając, w jaki sposób pomoc jest wykorzystywana;

b) zobowiązać się do przekazania pełnej kwoty pomocy indywidualnym producentom lub, w odpowiednich przypadkach, zainteresowanym grupom producentów;

c) spełnić warunki określone w art. 11 lit. c);

d) przekazać dowód, że bawełna określona w oświadczeniu wymienionym w lit. a) jest przedmiotem deklaracji o obsianym obszarze określonym w art. 16 ust. 2;

e) przekazać dowód, że grupy producentów są zobligowane do spełnienia zobowiązania równoważnego klauzuli w umowie określonej w art. 11 lit. a) oraz zobowiązania tych grup do prowadzenia i przygotowania dokumentów potwierdzających dotyczących płatności ceny minimalnej swoim członkom.

2. Niespełnienie z własnej winy klauzuli lub zobowiązania określonego w ust. 1 lit. e), przez grupę producentów prowadzących odziarnianie uważane jest za niedopełnienie kryteriów określonych w protokole 4 ust. 4.

ROZDZIAŁ V

PRZYZNANIE POMOCY

Artykuł 13

Pomoc wypłacana jest przez Państwo Członkowskie będące producentem, na którego terytorium odbywa się odziarnianie.

Artykuł 14

1. Kwota pomocy do wypłacenia jest kwotą obowiązującą w dniu złożenia wniosku o pomoc.

Wnioski o pomoc są składane, jeżeli to wymagane – wraz z zabezpieczeniem, w ustalonym okresie, w odniesieniu do ilości bawełny nieodziarnionej, jaka musi być wprowadzona do przedsiębiorstwa odziarniającego bawełnę po rozpoczęciu roku gospodarczego oraz przed datą, która zostanie ustalona.

2. Uprawnienie do pomocy jest nabywane, gdy bawełna jest odziarniana. Niemniej pomoc może być wypłacana zaliczkowo, na wniosek zainteresowanej strony, od dnia 16 października po rozpoczęciu następnego roku gospodarczego, gdy bawełna nieodziarniona jest wprowadzana do przedsiębiorstwa odziarniającego, pod warunkiem że zostało wniesione odpowiednie zabezpieczenie. Kwota zaliczki jest ustalana zgodnie z ust. 3.

Pozostała część pomocy jest wypłacana najpóźniej przed zakończeniem roku gospodarczego, zaraz po ustaleniu wszelkich korekt kwoty pomocy wynikających ze stosowania art. 7.

3. Kwota zaliczki jest równa cenie orientacyjnej określonej w art. 3 ust. 1, pomniejszonej o cenę światową, a następnie obniżonej o kwotę obliczoną zgodnie z art. 7, niemniej przy zastąpieniu rzeczywistej produkcji przez szacunek produkcji ustalony zgodnie z art. 19 ust. 2 tiret pierwsze plus 15 %.

Od dnia 16 grudnia po rozpoczęciu następnego roku gospodarczego kwotę zaliczki określonej w akapicie pierwszym zastępuje się uaktualnioną kwotą, obliczoną przy wykorzystaniu tej samej metody, lecz na podstawie uaktualnionej prognozy produkcji, ustalonej zgodnie z art. 19 ust. 2 tiret drugie, powiększoną przynajmniej o 7,5 %. Zaliczki wypłacone między dniem 16 października a dniem 15 grudnia zostaną odpowiednio powiększone, z wyjątkiem przypadków, gdy różnica między dwiema kwotami jest mniejsza niż 1 EUR/100 kg.

Artykuł 15

1. Pomoc jest wypłacana tylko w odniesieniu do produktów o solidnej i dobrej jakości handlowej.

2. Jeżeli ilość bawełny odziarnionej jest mniejsza lub równa 33 % ilości bawełny nieodziarnionej, która została wprowadzona do przedsiębiorstwa odziarniającego bawełnę, wówczas pomoc jest przyznawana dla ilości bawełny odziarnionej pomnożonej przez 100 i podzielonej przez 32.

Jeżeli ilość bawełny odziarnionej jest większa niż 33 % ilości bawełny nieodziarnionej, która została wprowadzona do przedsiębiorstwa odziarniającego bawełnę, wówczas pomoc jest przyznawana dla ilości bawełny nieodziarnionej pomnożonej przez 33 i podzielonej przez 32.

3. Ilość bawełny odziarnionej jest równa jej wadze, skorygowanej – jeżeli to niezbędne – o różnicę między:

— udziałem procentowym zarejestrowanych zanieczyszczeń w stosunku do reprezentatywnego udziału procentowego dla klasy 5 bądź zarejestrowaną klasą i klasą nr 5, a

— udziałem procentowym zarejestrowanej zawartości wilgotności w stosunku do poziomu reprezentatywnego włókna handlowego.

Artykuł 16

1. Państwo Członkowskie będące producentem określa system kar i kontroli, który umożliwia w szczególności zagwarantowanie przestrzegania ceny minimalnej, oraz ustala:

— ilość wspólnotowej bawełny nieodziarnionej, która została wprowadzona do każdego przedsiębiorstwa odziarniającego,

— ilość wspólnotowej bawełny nieodziarnionej, która została odziarniona,

— ilość bawełny odziarnionej uzyskanej w każdym przedsiębiorstwie odziarniającym z bawełny wymienionej w tiret pierwsze.

2. Państwa Członkowskie będące producentami określają system deklaracji o zasianych obszarach, w szczególności w celu zapewnienia, że bawełna objęta wnioskami o pomoc ma ustalone pochodzenie.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie ustalają w odniesieniu do sektora bawełny:

— środki mające na celu poprawę środowiska, w szczególności techniki uprawy zmierzające do ograniczenia negatywnego wpływu na środowisko,

— programy badawcze służące rozwojowi bardziej sprzyjających środowisku metod uprawy,

— środki informowania producentów o wynikach takich badań oraz korzyściach związanych z wykorzystywaniem wspomnianych technik.

2. Państwa Członkowskie podejmują takie działania w zakresie ochrony środowiska, jakie uważają za stosowne w odniesieniu do szczególnej sytuacji obszarów rolnych użytkowanych do produkcji bawełny. Ponadto Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu przypomnienia producentom, że wymaga się od nich stosowania prawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska.

3. W stosownych przypadkach Państwa Członkowskie ograniczają obszary uprawnione do pomocy produkcyjnej na nieodziarnioną bawełnę, uwzględniając obiektywne kryteria, odnoszące się do:

— gospodarki rolnej tych regionów, gdzie bawełna jest główną uprawą,

— gleby i klimatu określonych obszarów,

— gospodarki wodą nawadniającą,

— systemów płodozmianu i metod upraw przyczyniających się do poprawy środowiska.

4. Przed dniem 31 grudnia 2004 r. Republika Grecka i Królestwo Hiszpanii przekażą Komisji sprawozdanie dotyczące sytuacji środowiskowej w sektorze bawełny oraz wpływu środków krajowych przyjętych zgodnie z ust. 1–3.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. Włókien Naturalnych, ustanowiony na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1673/2000 (zwany dalej „Komitetem").

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Ustala się okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 19

1. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 ust. 2.

Zasady te dotyczą między innymi informacji, które mają być przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie, oraz wszelkich koniecznych środków kontroli w celu ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej przed nadużyciami i innymi nieprawidłowościami. Środki te mogą być oparte na zintegrowanym systemie zarządzania i kontroli, ustanowionym na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3508/92.

2. Zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2, Komisja ustala dla każdego Państwa Członkowskiego, przed upływem terminów, które mają być określone:

— na podstawie wielkości prognozowanych zbiorów, szacunek produkcji określonej w art. 14 ust. 3 akapit pierwszy oraz wypadkową tymczasową obniżkę ceny orientacyjnej,

— na podstawie postępów w zbiorach, uaktualniony szacunek produkcji określony w art. 14 ust. 3 akapit drugi oraz wypadkową tymczasową obniżkę ceny orientacyjnej,

— w szczególności na podstawie ilości, w odniesieniu do których wnioskuje się o pomoc, rzeczywistą produkcję w bieżącym roku gospodarczym wraz z obniżką ceny orientacyjnej określoną w art. 7 oraz wzrostem pomocy określonym w art. 8.

Artykuł 20

Rozporządzenia (WE) nr 2799/98 oraz nr 1258/1999 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej stosuje się, *mutatis mutandis*, do ustaleń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 21

Jeżeli niezbędne okaże się wprowadzenie środków przejściowych w celu ułatwienia wprowadzenia korekt do systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, środki te przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 18 ust. 2. Środki te stosuje się najpóźniej do końca roku gospodarczego 2001/2002.

Artykuł 22

Rozporządzenia (EWG) nr 1964/87 oraz (WE) nr 1554/95 niniejszym tracą moc.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 września 2001 r. Jednakże art. 21 stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 maja 2001 r.

W imieniu Rady
M. WINBERG
Przewodniczący